

til at tro, at vi snarere burde gaa en anden Vej, saa at Udgifterne kom til at paahvile den enkelte Kommune og Staten.

Den eneste, der havde Betænklichkeiten, var det ærede Medlem fra Gudme (Ravn), der dog fremførte en ret mild Kritik, idet han gik ud fra, at enkelte af de Bestemmelser, der ere truffne i Lovforslaget, ville give Anledning til Misbrug. Jeg skal indrømme, at der, selv om Lovene laves nok saa gode her i Rigsdagen, i Praksis kan blive og bliver begaaet Misbrug med dem. Men vi maa ikke stirre os blinde paa et enkelt Misbrug og saa sige: Det er alligevel forkert, som Statens og Kommunens Penge her blive anvendte. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i de Betænklichkeiten, han havde med Hensyn til Ændringsforslaget til § 1, hvorved man medtager de under Ægteskab adopterede Børn. Han gjorde gældende, at det kunde blive en ren Forretning at adoptere Børn, idet man derved ræsonnerede saaledes, at kom der en Tid, hvor en af Forsørgerne døde, kunde man henvende sig til Kommunen eller Staten og faa Hjælp til Optragelsen. Naturligvis kan et saadant Tilfælde tænkes, men jeg tror, at det bliver ganske uhyre sjældent, og at det, at man indfører i Lovforslaget en Bestemmelse om at medtage de under Ægteskab adopterede Børn, finansielt set vil komme til at spille en uhyre ringe Rolle. Derfor har jeg ment, at man uden Betænklighed kunde gaa med til dette Ændringsforslag. Det ærede Medlem var ogsaa inde paa, at Bestemmelsen om, at en Trediedel af Udgifterne skulde betales af Staten, medens de to Trediedele skulde betales af Kommunen, var forkert, og saa vidt jeg forstod det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller), var han inde paa en lignende Betragtning. Jeg synes imidlertid, at man vanskeligt kan komme længere ned med Statsbidraget end til en Trediedel. Her er virkelig Tale om et ret betydeligt Bidrag, hvis dette Lovforslag vedtages, og jeg synes, det vilde være forkert, om vi fra Rigsdagens eller Statens Side gav en Lov, som medførte store Udgifter for Kommunerne, og samtidig erklærede, at man fra Statens Side ikke en Gang vilde udrede et ubetydeligt Bidrag. Jeg tror ikke, man kan komme længere ned end til en Trediedel; jeg tror snarere, der kunde have været Grund til at gaa en Smule højere. Men det er naturligvis en Skønssag, om man skal gaa til en Trediedel eller en Fjerdedel eller til Halvdelen; det viser

sig under den Forhandling, der har været ført her, at der er ret store Uoverensstemmelser i den Henseende. Med Hensyn til det Ændringsforslag, som det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) har stillet, fik jeg ikke Løjlighed til at udtale mig derom, første Gang jeg havde Ordet; det var en Forglemmelse, men jeg vil blot sige, at jeg tror, at jeg paa Udvalgets Vegne kan udtale, at vi ville overveje dette Ændringsforslag, hvis det ærede Medlem paa det nuværende Tidspunkt vil tage det tilbage. Der bliver sikkert Tid og Løjlighed til mellem anden og tredje Behandling at holde Udvalgs møde, hvor vi ikke alene kunne tage dette Ændringsforslag op til Drøftelse, men ogsaa overveje andre Henstillinger; som ere komne frem her under Sagens Behandling i Dag. Derfor vil jeg anmode det ærede Medlem om at tage sit Ændringsforslag tilbage, idet vi senere kunne tale om det ved Sagens tredje Behandling.

Jeg takker den højtærede Minister for de velvillige Udtalelser, han fremkom med, hvorefter han — i alt Fald med en ganske lille Undtagelse — kunde tiltræde de Ændringsforslag, der ere stillede fra Udvalgets Side. Det glæder mig ogsaa, at den højtærede Minister udtalte sig for at tage den Henstilling til Følge om at tage de forskellige Forhold vedrørende Lovgivningen om og for Børn op til samlet Drøftelse. Den højtærede Minister udtalte angaaende Ændringsforslaget under Nr. 4, at han savnede Midler til Bedømmelse af de finansielle Følger deraf. Jeg er naturligvis heller ikke i Stand til at sige noget om dette Forhold, men det forekommer mig, at det temmelig sikkert kun vil medføre ganske ubetydelige Udgifter. Jeg for mit Vedkommende mener, at naar det er Kommunalbestyrelsen, der har Afgørelsen af, hvor meget der i hvert enkelt Tilfælde skal ydes, naar det, der skal ydes, skal gives efter Skøn, har man her saa betryggende Former, at man ikke behøver at nære nogen Ængstelse ved at foretage den Ændring i § 4, som her er Tale om. Jeg har ikke noget imod for mit eget Vedkommende, og jeg antager heller ikke, at man i Udvalget vil sætte sig derimod, at man i Stedet for „ogsaa“ sætte, saaledes som foreslaaet af den højtærede Minister, „i indtil“. Det kan jo stilles som Ændringsforslag til tredje Behandling.

Det glædede mig ligeledes, at den højtærede Konseilspræsident som fungerende Indenrigsminister udtalte sig til Gunst for, at